Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 12ης Μαΐου 2021 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Πρώην συμβασιούχος υπάλληλος – Κοινωνική ασφάλιση – Κοινό σύστημα υγειονομικής ασφάλισης (ΚΣΥΑ) – Άρθρο 95 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΚΛΠ) – Διατήρηση της ασφάλισης μετά τη συνταξιοδότηση – Προϋπόθεση προηγούμενης απασχόλησης για χρονικό διάστημα άνω των τριών ετών – Αίτηση υπαγωγής στο ΚΣΥΑ μετά τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων – Εξομοίωση των αναγνωρισμένων συντάξιμων ετών με έτη υπηρεσίας – Απόρριψη της προσφυγής – Προσφυγή ακυρώσεως – Βλαπτική πράξη – Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου που διαπιστώνει το απαράδεκτο της προσφυγής – Αναίρεση»

Στην υπόθεση C-202/20 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 12 Μαΐου 2020,

Claudio Necci, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος αρχικώς από τους S. Orlandi και T. Martin, avocats, στη συνέχεια από τον S. Orlandi, avocat,

αναιρεσείων,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους B. Mongin και T. S. Bohr,

καθής πρωτοδίκως,

το **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, εκπροσωπούμενο από τους J. Van Pottelberge και I. Terwinghe,

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τους M. Bauer και M. Alver,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. Wahl, πρόεδρο τμήματος, F. Biltgen (εισηγητή) και L. S. Rossi, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: A. Calot Escobar

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ζητεί την αναίρεση της διάταξης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 25ης Μαρτίου 2020, Necci κατά Επιτροπής (T-129/19, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2020:131), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει ο ίδιος, δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, κατά της απόφασης της Επιτροπής της 18ης Απριλίου 2018, με την οποία απορρίφθηκε σιωπηρώς η αίτηση υπαγωγής του στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφάλισης των θεσμικών οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΣΥΑ), η οποία είχε υποβληθεί στις 18 Δεκεμβρίου 2017 (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

2 Το άρθρο 72, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 1080/2010 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 2010 (ΕΕ 2010, L 311, σ. 1), προβλέπει κατ' ουσίαν ότι ο υπάλληλος, ο/η σύζυγός του, εφόσον ο(η) τελευταίος(α) δεν μπορεί να επωφεληθεί παροχών της αυτής φύσης και του αυτού επιπέδου, κατ' εφαρμογήν οιωνδήποτε άλλων νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων, τα τέκνα του και τα λοιπά συντηρούμενα από αυτόν πρόσωπα καλύπτονται έναντι των κινδύνων ασθενείας από το ΚΣΥΑ. Κατά το άρθρο 72, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ:

«Εάν υπάλληλος παραμείνει στην υπηρεσία της Ένωσης μέχρι την ηλικία των 63 ετών ή λαμβάνει επίδομα αναπηρίας, δικαιούται, μετά τη λήξη των καθηκόντων του, των παροχών που προβλέπονται στην παράγραφο 1. Η συνεισφορά υπολογίζεται βάσει της σύνταξης ή του επιδόματος.»

3 Το άρθρο 90 του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1080/2010, περιλαμβάνεται στον τίτλο VII, ο οποίος επιγράφεται «Προσφυγές», και έχει ως εξής:

«1. Κάθε πρόσωπο που αναφέρεται στον παρόντα κανονισμό δύναται να προσφύγει στην αρμόδια για διορισμούς αρχή ζητώντας της να λάβει απόφαση περί αυτού. Η αρχή κοινοποιεί την αιτιολογημένη απόφαση της στον ενδιαφερόμενο εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από της ημέρας υποβολής της αιτήσεως. Μετά τη λήξη της προθεσμίας αυτής η έλλειψη απαντήσεως στην αίτηση σημαίνει σιωπηρή απορριπτική απόφαση, κατά της οποίας δύναται να υποβληθεί αίτημα κατά την έννοια της επομένης παραγράφου.

2. Κάθε πρόσωπο που υπόκειται στον παρόντα κανονισμό δύναται να υποβάλει στην αρμόδια για διορισμούς αρχή αίτημα κατά οιασδήποτε πράξεως η οποία θίγει τα συμφέροντά του, τόσο

στην περίπτωση που η εν λόγω αρχή έχει ήδη λάβει απόφαση όσο και όταν παρέλειψε να λάβει μέτρο που επιβάλλεται από τον κανονισμό. Το αίτημα πρέπει να διατυπωθεί εντός προθεσμίας τριών μηνών. […]

[…]»

4 Το άρθρο 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004 (ΕΕ 2004, L 124, σ. 1), όριζε στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων:

– μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοίκηση, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό

ή

– μετά την άσκηση μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας,

δικαιούται, από της μονιμοποιήσεώς του και μέχρι τη στιγμή που θεμελιώνει το δικαίωμα συντάξεως αρχαιότητας κατά την έννοια του άρθρου 77 του [ΚΥΚ], να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί στις Κοινότητες το κεφάλαιο, με αναγωγή του σχετικού ποσού στο χρόνο της πραγματικής μεταφοράς του, που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα σύνταξης τα οποία έχει αποκτήσει βάσει των προαναφερομένων υπηρεσιών ή δραστηριοτήτων.

Σε παρόμοια περίπτωση το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, λαμβάνοντας υπόψη τον βασικό μισθό του υπαλλήλου, την ηλικία του και τη συναλλαγματική ισοτιμία κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς, τον αριθμό των συντάξιμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το κοινοτικό συνταξιοδοτικό καθεστώς δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας, βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου, αφαιρουμένου του ποσού που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας που διενεργήθηκε η μεταφορά.

[…]»

Το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης

5 Το άρθρο 95 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1080/2010 (στο εξής: ΚΛΠ), ορίζει τα εξής:

«[…] [Τ]ο άρθρο 72, παράγραφοι 2 και 2α του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν εφαρμόζεται στον συμβασιούχο υπάλληλο ο οποίος έχει παραμείνει στην υπηρεσία της Ένωσης μέχρι την ηλικία των 63 ετών, εκτός εάν έχει εργασθεί ως συμβασιούχος υπάλληλος για διάστημα μεγαλύτερο των 3 ετών.»

Το ιστορικό της διαφοράς

6 Το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε το ιστορικό της διαφοράς στις ακόλουθες σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης:

«1 Ο προσφεύγων Claudio Necci άσκησε τα καθήκοντά του στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή […] ως συμβασιούχος υπάλληλος μεταξύ 1ης Ιουλίου 2009 και 30ής Ιουνίου 2011.

2 Στις 27 Οκτωβρίου 2010, ο προσφεύγων ζήτησε τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων […] τα οποία είχε αποκτήσει κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του στην ιταλική διοίκηση στο συνταξιοδοτικό σύστημα των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΣΣΕΕ), κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ[, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 723/2004].

3 Την 1η Ιουλίου 2011 ο προσφεύγων αποχώρησε από την Επιτροπή και συνταξιοδοτήθηκε σε ηλικία 64 ετών.

4 Με απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011, η Επιτροπή προσδιόρισε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του προσφεύγοντος. Επίσης, έπαυσε την υπαγωγή του στο [ΚΣΥΑ] στηριζόμενη στο άρθρο 95 του [ΚΛΠ], το οποίο, στην περίπτωση συμβασιούχου υπαλλήλου που παραμένει στην υπηρεσία της Ένωσης μέχρι την ηλικία της συνταξιοδότησης, εξαρτά τη διατήρηση της ασφάλισης στο ΚΣΥΑ από τον όρο να έχει απασχοληθεί ως συμβασιούχος υπάλληλος για χρονικό διάστημα άνω των τριών ετών. Η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 δεν αμφισβητήθηκε.

5 Στις 12 Φεβρουαρίου 2014, το ιταλικό ταμείο συντάξεων ενημέρωσε την Επιτροπή ότι το ποσό του κεφαλαίου που αντιπροσώπευαν τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του προσφεύγοντος κατά την ημερομηνία υποβολής της αίτησης [μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων] ανερχόταν σε 383 570,92 ευρώ.

6 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Μαρτίου 2014, οι υπηρεσίες της Επιτροπής απηύθυναν στον προσφεύγοντα ενημερωτικό σημείωμα σχετικά με τον προσωρινό υπολογισμό των συντάξιμων ετών του, ζητώντας του να αποφασίσει αν επιθυμεί τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του. Το έγγραφο αυτό, το οποίο παρέπεμπε στο άρθρο 95 του ΚΛΠ, υπενθύμιζε την αναγκαία προϋπόθεση της τριετούς πραγματικής υπηρεσίας στα θεσμικά όργανα της Ένωσης για την κάλυψη των κινδύνων ασθενείας από τα όργανα αυτά και εφιστούσε την προσοχή του προσφεύγοντος στις συνέπειες που μπορούσε να έχει η [μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων].

7 Στις 11 Απριλίου 2014, ο προσφεύγων απέστειλε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στο Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO), με το οποίο ζητούσε παράταση της προθεσμίας για να λάβει την απόφασή του σχετικά με τη [μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων]. Πρόσθεσε δε τα ακόλουθα: "Γνωρίζω ότι θα απολέσω την ασφάλιση ασθενείας της Ιταλίας και ότι δεν θα έχω την κάλυψη του ΚΣΥΑ της Επιτροπής. Θα ήθελα να ζητήσω περισσότερες πληροφορίες όσον αφορά την ιδιωτική ασφάλιση". Του χορηγήθηκε παράταση της προθεσμίας μέχρι τις 5 Μαΐου 2014.

8 Στις 6 Μαΐου 2014, ο προσφεύγων δέχθηκε την προσωρινή προσφορά [για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων], η οποία κατέληγε στην αναγνώριση επιπλέον συντάξιμου χρόνου 16 ετών, 9 μηνών και 17 ημερών, που έπρεπε να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο του ΣΣΕΕ.

[…]

11 Στις 14 Αυγούστου 2017, το ιταλικό ταμείο συντάξεων κατέβαλε στο ΣΣΕΕ το ποσό των 387 768,73 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε στις εισφορές του προσφεύγοντος στο εθνικό ταμείο συντάξεων.

12 Στις 19 Σεπτεμβρίου 2017, η Επιτροπή εξέδωσε μια πρώτη απόφαση αναγνώρισης συντάξιμου χρόνου, με την οποία αναγνωρίστηκε στον προσφεύγοντα συμπληρωματικός χρόνος καταβολής εισφορών στο ΣΣΕΕ 14 ετών και 9 ημερών. Κατόπιν διοικητικής ένστασης την οποία άσκησε ο προσφεύγων στις 18 Δεκεμβρίου 2017 και η οποία έγινε δεκτή στις 14 Μαρτίου 2018, ο χρόνος αυτός αυξήθηκε σε 16 έτη, 9 μήνες και 17 ημέρες.

13 Στις 18 Δεκεμβρίου 2017, και αφού μετέφερε τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα, ο προσφεύγων υπέβαλε στο PMO αίτηση προκειμένου να υπαχθεί στο ΚΣΥΑ.

14 Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε σιωπηρώς στις 18 Απριλίου 2018, [η εν λόγω σιωπηρή απόρριψη συνιστά την επίδικη απόφαση], σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ[, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1080/2010].

15 Στις 18 Ιουλίου 2018, ο προσφεύγων άσκησε διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ[, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1080/2010] κατά [της επίδικης απόφασης].

16 Η διοικητική ένστασή του απορρίφθηκε με απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2018. Η απόφαση στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η διοικητική ένσταση ήταν απαράδεκτη για τον λόγο ότι έπρεπε να έχει ασκηθεί κατά της απόφασης της 18ης Ιουλίου 2011 με την οποία προσδιορίστηκαν τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του προσφεύγοντος και στην οποία αναφερόταν ότι ο ίδιος δεν ήταν ασφαλισμένος στο ΚΣΥΑ.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 2019, ο αναιρεσείων άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Η προσφυγή αυτή στηριζόταν σε δύο λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούσαν, ο πρώτος, παράβαση του άρθρου 95 του ΚΛΠ και, ο δεύτερος, ο οποίος προβλήθηκε επικουρικώς, έλλειψη νομιμότητας της διάταξης αυτής υπό το πρίσμα του άρθρου 45 ΣΛΕΕ.

8 Η Επιτροπή αντέτεινε ότι η προσφυγή ήταν απαράδεκτη, καθόσον είχε προηγηθεί απαράδεκτη διοικητική ένσταση. Κατά την άποψή της, η διοικητική ένσταση ήταν απαράδεκτη διότι έπρεπε να είχε υποβληθεί κατά της απόφασης της 18ης Ιουλίου 2011 με την οποία καθορίστηκαν τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του αναιρεσείοντος και στην οποία αναφερόταν ότι δεν ήταν ασφαλισμένος στο ΚΣΥΑ (στο εξής: απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011). Επικουρικώς, το εν λόγω θεσμικό όργανο ζήτησε την απόρριψη των λόγων ακυρώσεως που προέβαλε ο αναιρεσείων.

9 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη. Έκρινε κατ’ αρχάς ότι η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 αποτελούσε βλαπτική πράξη που κατέστη απρόσβλητη, καθόσον ο αναιρεσείων δεν άσκησε κατ’ αυτής διοικητική ένσταση. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι ο υπάλληλος που παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή κατά βλαπτικής γι’ αυτόν πράξης δεν μπορεί να θεραπεύσει την παράλειψη αυτή με

μεταγενέστερη αίτηση, εκτός αν έχει προκύψει νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό που μπορεί να δικαιολογήσει την επανεξέταση της κατάστασής του, και έκρινε ότι η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του αναιρεσείοντος δεν συνιστούσε τέτοιο γεγονός, μεταξύ άλλων επειδή η μεταφορά αυτή δεν μετέβαλε την κατάσταση του αναιρεσείοντος όσον αφορά την υπαγωγή του στο ΚΣΥΑ. Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο αναιρεσείων δεν μπορούσε, με την από 17 Δεκεμβρίου 2017 αίτηση υπαγωγής του στο ΚΣΥΑ, να θεμελιώσει εκ νέου δικαίωμα άσκησης προσφυγής κατά της απόφασης της 18ης Ιουλίου 2011.

Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

10 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

– να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο και

– να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

11 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

12 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, από τους οποίους ο πρώτος αφορά παραμόρφωση του αντικειμένου της διαφοράς, ο δεύτερος προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας και ο τρίτος παραβίαση της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

13 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει παραμόρφωση του αντικειμένου της διαφοράς, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ότι η βλαπτική γι' αυτόν πράξη ήταν η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση αυτή και ότι δεν είχε έννομο συμφέρον να την προσβάλει, καθόσον ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε με αυτήν ότι, σύμφωνα με το άρθρο 95 του ΚΛΠ, ο ίδιος δεν μπορούσε πλέον να υπαχθεί στο ΚΣΥΑ από της συνταξιοδότησής του, αφού είχε ασκήσει τα καθήκοντά του ως συμβασιούχος υπάλληλος για χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών ετών. Αντιθέτως, η προσφυγή ακυρώσεως αφορούσε την επίδικη απόφαση, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να τον υπαγάγει στο ΚΣΥΑ από τις 19 Σεπτεμβρίου 2017, με την αιτιολογία ότι τα ιταλικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα που είχαν μεταφερθεί στο ΣΣΕΕ δεν μπορούσαν να εξομοιωθούν με έτη υπηρεσίας, κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

14 Κατά τον αναιρεσείοντα, η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 και η επίδικη απόφαση στηρίζονται σε διαφορετική αιτιολογία και, ως εκ τούτου, δεν έχουν το ίδιο αντικείμενο, καθώς η πρώτη στηρίζεται στη διαπίστωση ότι ο αναιρεσείων δεν απασχολήθηκε από την Ένωση για χρονικό διάστημα άνω των τριών ετών και η δεύτερη ενσωματώνει την άρνηση της Διοίκησης να εξομοιώσει τα συντάξιμα έτη με έτη υπηρεσίας, κατά την έννοια του άρθρου 95 του ΚΛΠ.

15 Ο αναιρεσείων επισημαίνει ότι ειδοποιήθηκε, βεβαίως, στις 18 Ιουλίου 2011 για την πρόθεση της Επιτροπής να ερμηνεύσει το άρθρο 95 του ΚΛΠ υπό την έννοια ότι στα έτη υπηρεσίας δεν συμπεριλαμβάνονται τα συντάξιμα έτη που είχαν αναγνωριστεί για τους σκοπούς της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Κατά τον ίδιο, ωστόσο, η προειδοποίηση αυτή εκφράζει απλώς τη μελλοντική πρόθεση της Διοίκησης να μην επανεξετάσει την υπαγωγή του στο ΚΣΥΑ σε περίπτωση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων. Η εν λόγω προειδοποίηση δεν μπορεί να θεωρηθεί βλαπτική για τον αναιρεσείοντα, δεδομένου ότι δεν θίγει ευθέως και αμέσως τα συμφέροντά του κατά τον χρόνο της συνταξιοδότησής του και δεν μεταβάλλει ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση.

16 Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι οι εκτιμήσεις που διατύπωσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 46 και 52 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, όσον αφορά το γεγονός ότι ο ίδιος συναίνεσε στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων έχοντας πλήρη γνώση της κατάστασης, δεν ασκούν επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως κατά της επίδικης απόφασης. Ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι ο ίδιος δεν ήταν σε θέση να αμφισβητήσει την άρνηση της Επιτροπής να λάβει υπόψη τα συντάξιμα έτη ενόσω δεν είχε ακόμη πραγματοποιηθεί η μεταφορά.

17 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ύπαρξη της προβαλλόμενης παραμόρφωσης και ζητεί την απόρριψη του σχετικού λόγου αναιρέσεως. Παραπέμποντας στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, το εν λόγω θεσμικό όργανο υποστηρίζει ότι η πραγματική μεταφορά των ιταλικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων δεν επηρέασε τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 95 του ΚΛΠ, δεδομένου ότι δεν μετέβαλε τον αριθμό των ετών κατά τα οποία ο αναιρεσείων απασχολήθηκε από την Ένωση ως συμβασιούχος υπάλληλος, κατά την έννοια της διάταξης αυτής. Ειδικότερα, η εν λόγω διάταξη ουδόλως συνδέεται με το άρθρο 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 723/2004, το οποίο επιτρέπει την αύξηση του αριθμού των συντάξιμων ετών με τη μεταφορά εισφορών που καταβλήθηκαν στο πλαίσιο του εθνικού συστήματος ασφάλισης. Κατά την Επιτροπή, επομένως, ο αναιρεσείων συγχέει εσφαλμένως τα έτη πραγματικής απασχόλησης στην υπηρεσία της Ένωσης με τον αριθμό των συντάξιμων ετών που αναγνωρίστηκαν λόγω της μεταφοράς αυτής.

18 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 και η επίδικη απόφαση είχαν διαφορετικό αντικείμενο, όπως αναγνωρίζει και ο ίδιος ο αναιρεσείων. Η τελευταία αυτή απόφαση αφορά τον αριθμό των μεταφερθέντων συντάξιμων ετών και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αποτελέσει νέο πραγματικό περιστατικό για τον υπολογισμό του αριθμού των ετών απασχόλησης, κατά την έννοια του άρθρου 95 του ΚΛΠ, ο οποίος καθορίστηκε οριστικώς με την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011. Δεδομένου ότι τα μεταφερθέντα συντάξιμα έτη δεν μεταβάλλουν τον αριθμό των ετών υπηρεσίας στην Ένωση, δεν μεταβάλλουν ουσιωδώς την κατάσταση του αναιρεσείοντος σε σχέση με την κατάσταση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή.

19 Κατά την Επιτροπή, η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 δεν αποτελεί «προειδοποίηση», όπως υποστηρίζει ο αναιρεσείων, ούτε αναφέρεται σε αυτήν ότι η απόφαση περί διακοπής της ασφάλισής του ασθενείας στο ΚΣΥΑ ήταν απλώς προσωρινή. Αντιθέτως, διαπιστωνόταν με αυτήν ότι ο αναιρεσείων δεν επρόκειτο να τύχει της σχετικής κάλυψης κατά τη διάρκεια της συνταξιοδότησής του και εφαρμόστηκε αμέσως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

20 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το αντικείμενο της διαφοράς, όταν έκρινε με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ότι η επίδικη απόφαση ήταν αμιγώς επιβεβαιωτική της βλαπτικής για τον ίδιο πράξης, ήτοι της απόφασης της 18ης Ιουλίου 2011, και ότι δεν είχε προκύψει κανένα νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την επανεξέτασή της, ενώ οι αποφάσεις αυτές στηρίζονταν σε διαφορετικές αιτιολογίες και, ως εκ τούτου, δεν είχαν το ίδιο αντικείμενο.

21 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι μια πράξη είναι αμιγώς επιβεβαιωτική προγενέστερης πράξης όταν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με την πράξη αυτή. Όσον αφορά την αίτηση για επανεξέταση προγενέστερης απόφασης η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι μόνον η ύπαρξη νέων ουσιωδών πραγματικών περιστατικών μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή τέτοιας αίτησης (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2018, Εσθονία κατά Επιτροπής, C-334/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:914, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

22 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως αναγνωρίζει και η ίδια η Επιτροπή, η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 και η επίδικη απόφαση έχουν διαφορετικό αντικείμενο. Κατά συνέπεια, η δεύτερη δεν μπορεί να θεωρηθεί αμιγώς επιβεβαιωτική της πρώτης.

23 Πράγματι, αφενός, με την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 διακόπηκε η ασφάλιση του αναιρεσείοντος στο ΚΣΥΑ από 1ης Ιουλίου 2011, ημερομηνίας συνταξιοδότησής του, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 95 του ΚΛΠ, σύμφωνα με το οποίο η υπαγωγή συμβασιούχου υπαλλήλου στο σύστημα αυτό μετά τη λήξη των καθηκόντων του εξαρτάται από το αν έχει συμπληρώσει χρόνο απασχόλησης άνω των τριών ετών στην υπηρεσία της Ένωσης. Αφετέρου, με την επίδικη απόφαση, απορρίφθηκε η αίτηση του αναιρεσείοντος να υπαχθεί στο ΚΣΥΑ από τις 19 Σεπτεμβρίου 2017, μετά τη μεταφορά των ιταλικών συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, επειδή τα αναγνωρισμένα συντάξιμα έτη δεν μπορούσαν να εξομοιωθούν με έτη υπηρεσίας κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

24 Επομένως, η αίτηση υπαγωγής στο ΚΣΥΑ που στηρίχθηκε στη μεταφορά των εν λόγω συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων συνιστά νέο στοιχείο σε σχέση με την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011, κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 21 της παρούσας απόφασης.

25 Δεν μπορεί συναφώς να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή είχε ως αντικείμενο την άρνηση εξομοίωσης των συντάξιμων ετών του αναιρεσείοντος με έτη υπηρεσίας για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 95 του ΚΛΠ. Πράγματι, ο αναιρεσείων όχι μόνο δεν είχε υποβάλει, αλλά και δεν μπορούσε να υποβάλει σχετική αίτηση πριν από την έκδοση της εν λόγω απόφασης, καθώς η μεταφορά των ιταλικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του πραγματοποιήθηκε μόλις το 2017, καίτοι την είχε ζητήσει από το 2010.

26 Ως εκ τούτου, η άρνηση αυτή αφορούσε μελλοντική και υποθετική κατάσταση και ο αναιρεσείων δεν είχε δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή κατ' αυτής καθόσον δεν είχε συναφώς έννομο συμφέρον, το οποίο πρέπει να είναι γεγεννημένο και ενεστώς κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής (πρβλ. απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2017, Bionorica και Diapharm κατά Επιτροπής, C-596/15 P και C-597/15 P, EU:C:2017:886, σκέψεις 83 και 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

27 Εξάλλου, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, σύμφωνα με την οποία η μεταφορά των ιταλικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του αναιρεσείοντος στο ΣΣΕΕ δεν μετέβαλε τη νομική του κατάσταση όσον αφορά την υπαγωγή του στο ΚΣΥΑ, καθώς και ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι ο αναιρεσείων εσφαλμένως συγχέει τα έτη πραγματικής απασχόλησης στην υπηρεσία της Ένωσης με τον αριθμό των συντάξιμων ετών που αναγνωρίστηκαν λόγω της μεταφοράς, δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση το αντικείμενο της επίδικης απόφασης, αλλά αφορούν το βάσιμο αυτής.

28 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ότι η βλαπτική για τον αναιρεσείοντα πράξη ήταν η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 και ότι η προσφυγή ακυρώσεως που ο ίδιος άσκησε κατά της επίδικης απόφασης ήταν για τον λόγο αυτόν απαράδεκτη, παραμόρφωσε το αντικείμενο της προσφυγής.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος αναιρέσεως και, ως εκ τούτου, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ενώ παρέλκει η εξέταση του δεύτερου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως.

Επί των συνεπειών της αναίρεσης της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης

30 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το ίδιο δύναται, εάν αναιρέσει απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.

31 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή του αναιρεσείοντος ως απαράδεκτη και, κατά συνέπεια, δεν εξέτασε τους λόγους που προέβαλε ο αναιρεσείων προς στήριξη της προσφυγής του, το Δικαστήριο κρίνει ότι η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση. Επομένως, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Δεδομένου ότι η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Αναιρεί τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 25ης Μαρτίου 2020, Necci κατά Επιτροπής (T-129/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:131).**

2) **Αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

3) **Επιφυλάσσεται επί των δικαστικών εξόδων.**

(υπογραφές)